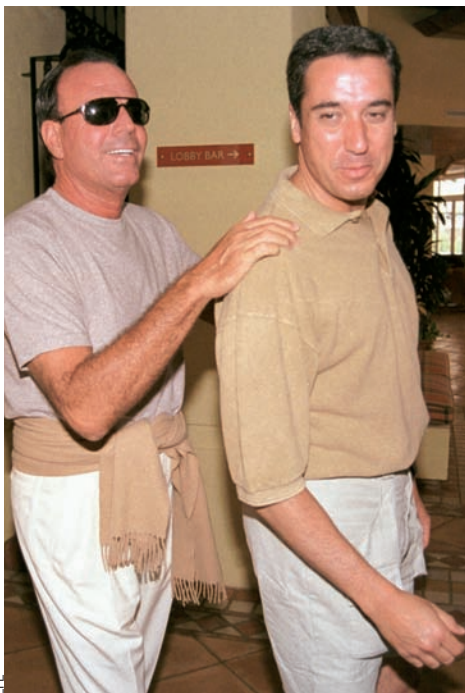

Dos ambaixadors i cap ambaixada

Els dos ambaixadors del País Valencià nomenats per Eduardo Zaplana i Francisco Camps ja no exerceixen com a tals: la carrera diplomàtica de Julio Iglesias i Jaume Matas va ser ben curta. L'un, va embutxacar-se sis milions d'euros en canvi de sis concerts; a l'altre, van agrair-li l'aprovació del PHN.

La Generalitat Valenciana limita la seua projecció exterior al suport a l'exportació que ofereixen les oficines de l'Ivex, un organisme que va fer-se famós en contractar com a “ambaixador de la Comunitat Valenciana” el cantant Julio Iglesias pel triple d'allò que constava al contracte.

La Generalitat Valenciana ha nomenat dos ambaixadors al llarg de la seua història. Tots dos, ves per on, tenen residència pròpia a Miami, cosa que limitava la projecció exterior del Consell a la Florida nord-americana. Els diplomàtics en qüestió han estat Julio Iglesias i Jaume Matas, cantant madrileny i ex-president balear, respectivament, i el ben cert és que ara com ara cap dels dos no vol ni sentir parlar del país que teòricament han representat internacionalment. En el primer cas, perquè el sucós contracte que

el lligava és del tot extingit; en el segon, perquè vol allunyar-se de la política tant com puga. Comptat i debatut, doncs, l'executiu valencià limita actualment la seua representació exterior a les desenes d'oficines de l'Ivex (Institut Valencià de l'Exportació) que hi ha repartides als cinc continents.

Precisament fou aquest organisme públic que, el 1999, a instàncies del seu bon amic Eduardo Zaplana, encarregà a Julio Iglesias un seguit de concerts a diverses fires internacionals —dels dos darrers, a Ciutat de Mèxic i Orlando,

mai no s'han trobat les factures—, una relació contractual que amagava trampes. La principal, el fet que hi haguera dos contractes: pel primer, declarat a la Hisenda espanyola, l'artista rebia 375 milions de pessetes —2.254.000 euros—; pel segon, que no constava enlloc, el cantant s'embutxacava un complement de 615 milions de pessetes —3.696.000 euros—, quantitat que l'Ivex ingressava als paradisos fiscals que indicaven els representants legals d'Iglesias: les illes Verges britàniques, les Bahames... L'Agència Tributària espanyola acabà multant la Generalitat per aquests pagaments irregulars. José Marquina, delegat de l'Ivex a Miami del 1994 al 2004, confirmà anys enrere que l'institut exportador havia emès factures falses per tal d'abonar les quantitats que marcava el contracte B d'Iglesias.

També s'ha fet tristament famós per uns altres esdeveniments foscs, l'Ivex. El 2005, l'Audiència de València va condemnar a cinc anys de presó l'ex-director general, José María Tabares, per haver estafat diversos bancs: els demanava diners amb l'aval de l'Ivex per a exportar cotxes de Ford a Tunísia, una feina que mai no va acomplir-se. El forat causat per aquestes operacions va ultrapassar els dos milions d'euros.

L'Ivex té oberta una línia de beques de què van aprofitar-se familiars directes de membres del govern valencià i fins i tot un nebot de Zaplana, Eduardo Gordo Zaplana, que amb prou feines si sabia defensar-se en anglès. No va importar que fora requisit *sine qua non* dominar a la perfecció aquella llengua. Gordo Zaplana va estar-se un any a Miami i va obtenir prop de 30.000 euros.

L'Ivex, avui. Les maltempsades no han pogut tombar l'Ivex, que avui té 28 oficines, 15 centres empresarials i 15 punts de suport arreu del món. La presència s'estén a més d'una trentena de països. Les oficines impulsen els acords d'exportació i assessoren sobre la legislació de cada país, els centres empresarials serveixen perquè les empreses valencianes hi tinguen una base d'operacions i

els punts de suport s'encarreguen de fer estudis de mercat i tasques de promoció. Els Emirats Àrabs Units, la Xina, l'Índia, el Vietnam, el Marroc i el Brasil són alguns dels estats emergents amb seus de l'Ivex, com també els EUA, Austràlia i els principals països europeus. Les ajudes no sols van adreçades a les grans empreses valencianes, sinó també a les pimes, a les associacions sectorials i a les cambres de comerç.

Els centres Cevex. Els centres valencians, els casals valencians, són l'altra gran branca de la Generalitat més enllà de les seues fronteres. El govern valencià ha teixit una xarxa entre tots i hi destina un milió d'euros anuals, una quantitat tímida si considerem que, de centres Cevex (centres valencians a l'exterior), n'hi ha 43 arreu del planeta. Darrerament s'han creat, al si dels Cevex, uns punts anomenats Propex, en què poden efectuar-se determinats tràmits administratius, com passa als centres Prop del País Valencià.

Els Cevex són escampats sobretot per Sud-amèrica, on més valencians van emigrar durant el franquisme. Se'n destaca l'Argentina, que n'hi té 13. També n'hi ha a l'Uruguai, l'Equador, el Brasil,

Xile, Guatemala, el Perú, la República Dominicana, Panamá, Veneçuela i els Estats Units, on n'hi ha un parell: a Nova York i a Atlanta. A Europa tan sols n'hi ha a Alemanya i, principalment, a França, que en té quatre. A Àsia només existeix un Cevex, a la Xina. En cap cas, però, no es tracta de delegacions del Consell. Són, ras i curt, com els casals catalans, aixoplugats, això sí, sota una mateixa marca.

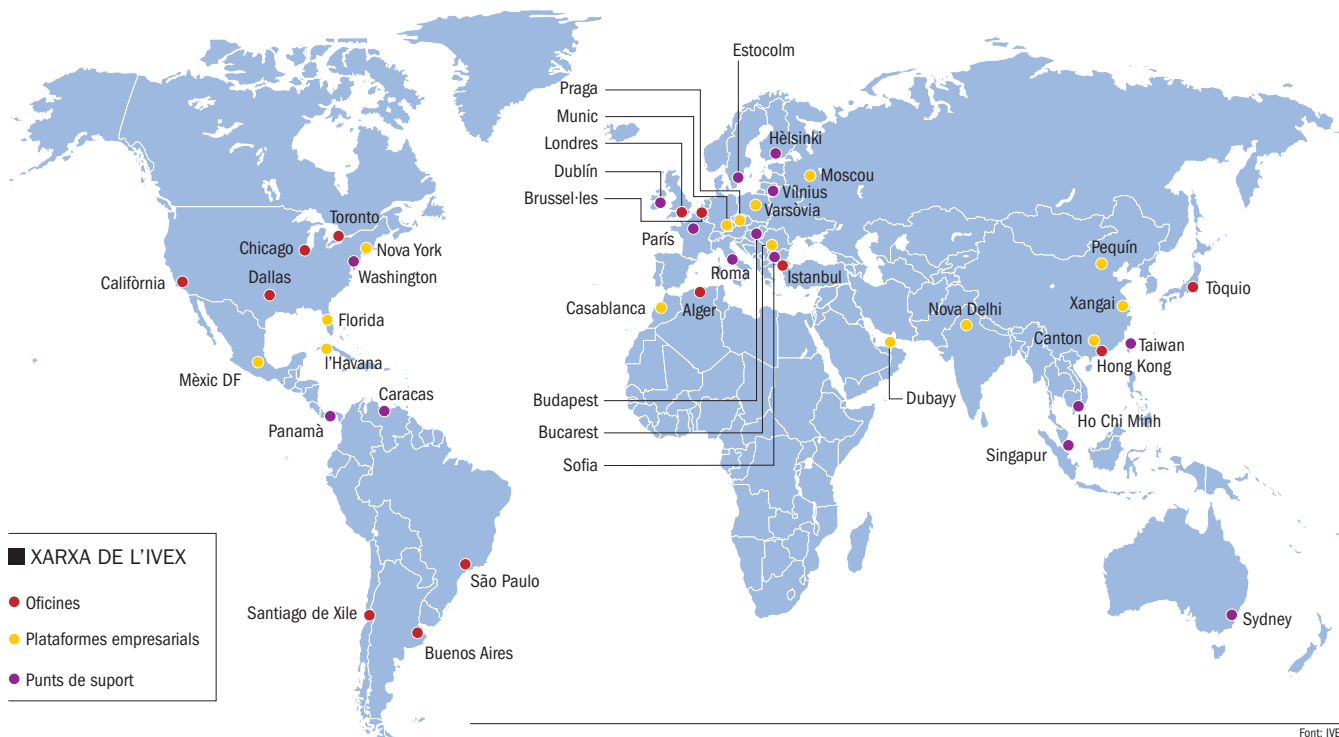
En marca, de fet, hi entén molt el govern presidit per Francisco Camps. La imatge de marca, l'*orgull de la valenciania*, ha possibilitat la creació del carnet de valencianitat. Una idea sorgida al si de la Conselleria d'Immigració i Ciutadania que dirigeix Rafael Blasco i que va estrenar-se a la primera trobada dels Cevex, l'any passat. Se n'hi van repartir un miler, tot respectant els articles 3 i 9 del renovat Estatut valencià, que considera com a ciutadans valencians de ple dret aquells que van emigrar del País Valencià. El carnet de valencianitat atorga el dret d'accés a tot el patrimoni cultural valencià, a l'estudi de "l'idioma valencià" i a rebre informació continuada sobre la realitat social del país, entre més. En total, hi ha uns 57.000 valencians censats als diversos Cevex.

La Conselleria d'Immigració i Ciutadania dedica un parell de programes a la població emigrada, a fi que visiten el seu país de naixement. Els noms dels dos programes són ben explícits: Volver i Aviòn Fallero. Es tracta d'expedicions concretes que són rebudes a l'aeroport amb tots els honors, fallera major inclosa en el segon cas.

Tot el contrari li passaria avui a Jaume Matas si se li acudira de trepitjar territori valencià. Ningú no aniria a Manises a rebre'l, ni tan sols un secretari autonòmic. Per bé que el 2003 Camps va nomenar-lo "ambaixador de la Comunitat Valenciana" en un acte solemne i com a mostra d'agraïment per haver dut endavant el pla hidrològic dissenyat a la seua època de ministre de Medi Ambient, el ben cert és que la relació entre Matas i el País Valencià s'ha congelat absolutament. Primer, perquè Matas és íntim de Zaplana, i després, perquè els casos de presumpta corrupció que l'assetgen no aconsellen d'acostar-s'hi gaire. Malgrat tot, Matas manté la condició d'ambaixador valencià. Un ambaixador sense ambaixada.

Víctor Maceda

La presència institucional del País Valencià al món

Font: IVEX